

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **T. a.s., IČO: x**
sídlem x

proti
žalovanému: **Specializovaný finanční úřad,**
sídlem nábreží Kpt. Jaroše 7, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč. Soudní poplatky budou žalobkyni vyplaceny ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu třetího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá, aby soud určil, že zásah, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že ukončil výslech Ú. (dále jen „znalecký ústav“) ohledně znaleckého posudku ze dne 12. 11. 2018, č. 187/59/2018, tj. že ukončil dokazování, sepsal zprávu o daňové kontrole daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 2. 2013 do 31. 12. 2013 a navrhl termíny k jejímu projednání, byl nezákonný. Žádá, aby soud žalovanému nařídil zjednat nápravu, tj. pokračovat ve výslechu znaleckého ústavu a řádně dokončit dokazování v rámci daňové kontroly.
2. Žalobkyně vytýká žalovanému, že hodlá ukončit daňovou kontrolu, aniž řádně ukončil dokazování. Uvádí, že v rámci daňové kontroly předložila dne 14. 11. 2018 k prokázání svých tvrzení znalecký posudek znaleckého ústavu č. 187/59/2018 ze dne 12. 11. 2018 ve věci posouzení ekonomické racionality reorganizace skupiny T. zpracovaný znaleckým ústavem (dále jen „znalecký posudek“). Jelikož žalovanému vznikly pochybnosti ohledně znaleckého posudku, prováděl výslech osob oprávněných podat za znalecký ústav vysvětlení. Při výslechu dne 16. 12. 2019 pokládal dotazy pouze žalovaný. Při výslechu dne 10. 3. 2020 bylo umožněno klást otázky žalobkyni, avšak po položení první otázky bylo jednání přerušeno k žádosti přítomného pracovníka znaleckého ústavu prof. Ing. M. V., MBA, Ph.D., který obdržel od kolegů zprávu, že na zasedání Bezpečnostní rady státu bylo rozhodnuto o dočasném časově neomezeném uzavření vysokých škol z důvodu šíření

koronaviru, přičemž tři z pěti přítomných pracovníků byli odpovědní za naplnění tohoto opatření. Žalobkyně očekávala, že výslech bude pokračovat a bude jí umožněno klást otázky. Žalovaný však v rozporu s rozhodnutím o přerušení jednání a legitimním očekáváním žalobkyně dne 12. 3. 2020 doručil žalobkyni oznámení termínu k projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 11. 3. 2020, v němž jí sdělil, že sepsal zprávu o daňové kontrole, a vyzval žalobkyni, aby si zvolila jeden z uvedených termínů pro její projednání. Postup žalovaného, který sepsal zprávu o daňové kontrole a hodlá ukončit daňovou kontrolu, ačkoli nebylo ukončeno dokazování, považuje žalobkyně za nezákonný a protiústavní. Namítá, že jí bylo odepřeno zákonné právo klást znaleckému ústavu otázky. Žalobkyně uvádí, že jí hrozí vážná újma spočívající v hrozbě doměření daně ve výši 9 154 390 Kč. Domnívá se, že žalovaný má závěr daňové kontroly předem připravený a účelem daňové kontroly není správné zjištění a stanovení daně, ale její doměření dle politického zadání. O tom dle žalobkyně svědčí skutečnost, že žalovaný měl již dne 11. 3. 2020 připravenou zprávu o daňové kontrole, ačkoli ještě dne 10. 3. 2020 probíhal výslech znaleckého ústavu, který nebyl dokončen. Upozorňuje také, že žalovaný ve sdělení ze dne 3. 3. 2020 uvedl, že dosud probíhá vyhodnocování znaleckého posudku. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný se snažil vyhnout provedení výslechu znaleckého ústavu. Poukazuje na to, že žalovaný zrušil výslech nařízený na 6. 8. 2019 s odůvodněním, že znalecký ústav neoznačil pouze jednu osobu schopnou znalecký posudek stvrdit a podat k němu vysvětlení. Až na základě žádosti žalobkyně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, kterou shledal nadřízený orgán důvodnou, žalovaný přistoupil k provedení výslechu. Dle žalobkyně žalovaný zneužil krizové situace ohledně šíření nákazy COVID-19 v Evropě, aby žalobkyni zkrátil na právech tím, že jí znemožnil klást dotazy znaleckému ústavu. Nelze vyloučit, že by v návaznosti na žalobkyní položené dotazy vyvstala též potřeba dalšího dokazování.

3. Soud se nejprve zabýval podmínkami řízení a přípustností žaloby.
4. Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
5. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, E., v bodě 63, „[p]okud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. V tomto ohledu je třeba upřesnit závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS. Je však třeba zdůraznit, že odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze jen tehdy, je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přiblížit též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení – viz rozsudek ze dne 31. 7. 2006, čj. 8 Aps 2/2006-95, shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 1 Afs 183/2014-55, bod 42).“ Rozsudek ve věci E. byl sice zrušen nálezem Ústavního

soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, avšak zrušovací důvody se citovaného závěru netýkaly a NSS se jej přidržel i v další rozhodovací činnosti (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2018, č. j. 8 Afs 144/2018-30, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Afs 114/2019-33, či ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 Afs 113/2018-31). Soud v projednávané věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit.

6. Zásahová žaloba není univerzálním prostředkem ochrany proti jakémukoliv úkonu správního orgánu. Je subsidiárním prostředkem ochrany, a to jak vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů, tak vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví. Plní roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, *Olomoucký kraj*, bod 18). Prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006-95).
7. Podle okolností může být zahájení i provádění daňové kontroly nezákonným zásahem, proti kterému je možné brojit zásahovou žalobou dle § 82 a násl. s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS, L.). V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS, ve věci *A. P.*, v bodě 42, NSS vysvětlil, že „[z]ásahovou žalobou se lze domáhat ochrany před různými aspekty daňové kontroly. V první řadě připadá v úvahu ochrana před tím, že daňová kontrola byla vůbec zahájena nebo že vůbec probíhá. Součástí zákonných limitů kontroly jsou totiž časové i jiné podmínky jejího zahájení a provádění (zejména zahájení a provádění kontroly jen ve lhůtě pro stanovení daně, viz zejm. § 148 odst. 3 daňového řádu, a zahájení opakované daňové kontroly jen za splnění podmínek podle § 85 odst. 5 daňového řádu). Dále lze brojit proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly, zejména proti konkrétním excesům ze zákonných mezí při zásazích do soukromé sféry daňového subjektu, například při zjišťování skutečností a zajišťování důkazů v podnikatelských prostorách, event. obydlí daňového subjektu postupem podle § 86 odst. 4 ve spojení s § 81 odst. 1 daňového řádu. Konečně je daňový subjekt oprávněn zásahovou žalobou brojit proti nezákonné nečinnosti správce daně při kontrole. Pomocí zásahové žaloby nicméně nelze docílit „předstižného“ posouzení zákonnosti takových jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž by na základě zjištění z daňové kontroly byla stanovena daň.“ Soudní ochrana proti daňové kontrole neposkytuje ochranu před výsledkem kontroly, tedy před kontrolními zjištěními (*A. P.*, bod 43). Výsledek kontroly, finálně ztělesněný v rozhodnutí o doměření daně, je předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí.
8. Extenzivní výklad pojmu zásah by umožnil rozložit daňové řízení (zde daňovou kontrolu) v nespočet individuálních zásahů, které by mohl účastník napadnout nespočtem zásahových žalob. To jistě není žádoucí a ve svém důsledku by to znamenalo zablokování probíhajícího daňového řízení (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016-51, věc *E. P.*, bod 20). Zásahová žaloba není supervizním mechanismem, jímž by soud průběžně kontroloval zákonnost všech dílčích kroků správce daně. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Afs 304/2019-39, [p]ojetí soudu jako supervizora správního orgánu, průběžně monitorujícího postupy veřejné správy, je v rozporu se základními

principy soudního řízení správního, především s principem subsidiarity (§ 5 s. ř. s.), a se základními zásadami demokratického právního státu, zejména s principem dělby moci – zde dělby moci mezi justici a exekutivu.“ Uzavřel, že „ochrana poskytovaná zásahovou žalobou v průběhu daňové kontroly může úspěšně směřovat jen proti takovým úkonům či postupům správce daně, které mají samy o sobě zcela zásadní dopad do právní sféry daňového subjektu, a současně není spravedlivé a ústavně konformní požadovat po žalobci, aby s obranou proti takovýmto úkonům vyčkal až na žalobu směřující proti rozhodnutí o daňové povinnosti samotné. Jak tuto judikaturu velmi příhodně shrnul Ústavní soud, třeba odlišit na jedné straně procesní úkony správního orgánu, jejichž účinek se může (mimo samotný průběh řízení) ve sféře účastníka projevit jen v souvislosti s výsledným rozhodnutím, a naproti tomu na straně druhé procesní úkony či opomenutí správního orgánu, jejichž důsledek se neprojeví nutně v podobě výsledného rozhodnutí, ale které jsou způsobilé účastníka zasáhnout samy i jinak než prostřednictvím takového rozhodnutí“ (nález ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, ZCZ, body 32 a 33). Jen proti posléze uvedené skupině lze připustit zásahovou žalobu. Naproti tomu proti procesním úkonům správního orgánu, které nemohou dotčenou osobu zasáhnout samostatně, ale až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí, je soudní ochrana poskytována až prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (viz shodně nález III. ÚS 2383/19, bod 35).“

9. Dle judikatury správních soudů tak nemůže být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. například nepřezkoumatelnost výsledku kontrolního zjištění, neboť nemůže přímo zkrátit daňový subjekt na právech (dotčení je představitelné až v návaznosti na finální rozhodnutí). Stejně tak nejsou nezákonným zásahem nezákonnosti spojené se seznámením daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění či s vyjádřením se k tomuto výsledku (viz citovaný rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Afs 304/2019-39). Obdobně není nezákonným zásahem (předčasné) ukončení daňové kontroly, nerespektuje-li při něm správce daně zákonem zaručená práva daňového subjektu. Ukončení daňové kontroly totiž do veřejných subjektivních práv buď nijak nezasáhne, nebo pokud zasáhne, pak pouze zprostředkovaně v rámci navazujícího rozhodnutí o stanovení daně (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2007, č. j. 8 Aps 4/2007-47, či rozsudek č. j. 8 Afs 144/2018-30). Za nezákonný zásah nelze považovat ani nesprávné či nezákonné vedení spisu, neboť samo o sobě nemůže zasáhnout do práv daňového subjektu. Ve výsledku může v extrémních případech vést k tomu, že rozhodnutí, které z daného řízení vzejde, nebude mít dostatečnou oporu v obsahu spisu, proti takovému pochybení však správní soudy poskytují efektivní ochranu v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud z daného řízení žádné rozhodnutí nevzejde, nedostatky ve vedení spisu do právní sféry daňového subjektu zasáhnout nemohou (viz rozsudek NSS č. j. 9 Afs 85/2016-51, body 35 a 36, či rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2016, č. j. 6 Afs 143/2016-38, body 22 a 23). Nezákonný zásah nemůže pojmově představovat ani úkon správce daně spočívající v zamítnutí žádosti daňového subjektu o odročení termínu výsledku svědka (viz rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42, č. 3965/2020 Sb. NSS). Ačkoli v právě uvedené věci NSS konstatoval, že tímto procesním úkonem není zasaženo do práva klást otázky, současně doplnil, že důsledky zamítnutí žádosti – provedení výsledku svědka bez účasti daňového subjektu – může daňový subjekt namítat v řízení proti rozhodnutí o doměření daně podle § 65 s. ř. s., neboť případné procesní pochybení při výsledku svědka v rozporu s § 96 odst. 5 daňového řádu je součástí posouzení zákonnosti rozhodnutí. Pokud by bylo možno tento úkon běžně podrobit přezkumu i na základě zásahové žaloby, jednalo by se o dvojí přezkum téhož, a takový postup by byl v rozporu s principem subsidiarity

zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí (srov. body 32 a 33 odůvodnění rozsudku NSS č. j. 1 Afs 458/2018-42). Nezákonným zásahem nemůže být ani tvrzené porušení § 36 odst. 3 věty první správního řádu, dle něhož musí účastník dostat možnost před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, neboť porušení tohoto práva není schopné účastníka řízení zasáhnout jinak než prostřednictvím výsledného rozhodnutí (viz nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2383/19, bod 31).

10. V dané věci žalobkyně spatřuje nezákonný zásah v tom, že žalovaný ukončil dokazování (výslechn znaleckého ústavu) a sepsal zprávu o daňové kontrole a stanovil termíny k jejímu projednání (tedy činil kroky bezprostředně směřující k ukončení daňové kontroly), ačkoli neumožnil žalobkyni klást osobám oprávněným podat vysvětlení ke znaleckému posudku otázky.
11. Ve světle výše uvedených východisek žalobkyni popsaný postup žalovaného nemůže být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť tvrzené porušení procesních práv (zejména práva klást znalci otázky), resp. kroky směřující k ukončení daňové kontroly, ačkoli dle žalobních tvrzení nebylo řádně ukončeno dokazování, nepředstavují samy o sobě přímý zásah do právní sféry (hmotných práv) žalobkyně. Do práv žalobkyně mohou zasáhnout až zprostředkovaně, v souvislosti s rozhodnutím o doměření daně, jehož vydání lze na základě žalobních tvrzení předpokládat (§ 143 odst. 3 daňového řádu). Žalobkyně ostatně v žalobě poukazuje zejména na újmu spočívající v hrozbě doměření daně, tedy na hrozící zásah do „daňové“ sféry. Pokud dojde k doměření daně na základě zprávy o daňové kontrole, ačkoli byla předtím porušena procesní práva žalobkyně v procesu dokazování v průběhu daňové kontroly (např. jí v rozporu s § 95 odst. 4 daňového řádu nebylo umožněno klást znalci otázky), může uplatnit své výhrady v rámci odvolání proti výslednému rozhodnutí, jímž jí bude stanovena daň (dodatečnému platebnímu výměru). Řízení před správcem daně a odvolacím orgánem tvoří jeden celek. Odvolací orgán může provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění případných vad řízení, nebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal (§ 115 daňového řádu). Tento postup odpovídá principu subsidiarity soudního řízení správního a dělby moci. Nelze přitom přehlédnout, že nadřízený orgán žalovaného již jednou žalovanému uložil napravit postup týkající se provedení důkazu znaleckým posudkem znaleckého ústavu na základě žádosti žalobkyně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti proti postupu žalovaného. Nepomůže-li žalobkyni odvolací orgán, může se bránit v žalobě proti rozhodnutí podle § 65 násl. s. ř. s., v níž může uplatnit též námitky proti tvrzené nezákonnosti (vadám) daňové kontroly, která předcházela vydání výsledného rozhodnutí. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 14. 1. 2020, sp. zn. III. ÚS 2383/19, u úkonů správního orgánu, které nemohou dotčenou osobu zasáhnout samostatně, ale až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí, je z hlediska zachování práva na soudní ochranu dostatečné, je-li soudní ochrana proti takovým procesním úkonům poskytována až v návaznosti na výsledné správní rozhodnutí prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Opačný výklad by v podstatě ztotožnil předmět řízení o zásahové žalobě a řízení o žalobě proti rozhodnutí, což by bylo v rozporu principem subsidiarity zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí. Připuštění soudní ochrany vůči popsanému jednání žalovaného „uvnitř“ probíhající daňové kontroly způsobem, který požaduje žalobkyně (včetně vydání navrženého předběžného opatření), by ve svém důsledku zablokovalo postup správních orgánů směřující k vydání rozhodnutí o veřejných subjektivních právech či povinnostech daňového subjektu. Soud na okraj poznamenává, že i přes povinnost soudu přednostně projednat žalobu na ochranu před

nezákonným zásahem (§ 56 odst. 3 s. ř. s.) by nutně nebylo ve věci rozhodnuto dříve, než bude moci být postup žalovaného podroben přezkumu (a případně napraven) k odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru. Jak bylo výše uvedeno, pokud nedojde k doměření daně, nemůže být žalobkyně postupem žalovaného podstatně dotčena. Mimořádnou intenzitu zásahu do práv žalobkyně, která by odůvodňovala obranu prostřednictvím zásahové žaloby, nelze spatřovat ani ve spojení s tím, že žalovaný dříve odmítl provést výslech znaleckého ústavu s odůvodněním, že znalecký ústav neurčil jednu osobu oprávněnou podat vysvětlení, a k výsledku přistoupil až na základě žádosti žalobkyně o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, kterou shledal nadřízený orgán důvodnou. Uvedené naopak svědčí o tom, že žalobkyně byla schopna domoci se nápravy tvrzeného nezákonného postupu v řízení před správními orgány.

12. Soud přihlédl též k argumentům, jimiž žalobkyně zpochybnila zákonnost postupu žalovaného a které jsou obsaženy pouze v návrhu na vydání předběžného opatření. Konkrétně žalobkyně poukázala na to, že úkony žalovaného nelze cíleně přenášet na odvolací orgán, na porušení zásady bezprostřednosti v případě, že by odvolací orgán dokončil výslech započatý žalovaným, snížení schopnosti osob pověřených za znalecký ústav vybavit si s časovým odstupem detailně rozhodné skutečnosti, riziko ukončení pracovního poměru některých osob a vliv změny znaleckého týmu na schopnost podat vysvětlení a vznik dodatečných nákladů řízení v souvislosti s další obranou žalobkyně. Tato argumentace nic nemění na výše uvedených závěrech soudu. Jak bylo výše uvedeno, daňový řád předpokládá možnost nápravy procesních vad v odvolacím řízení. Osoby, které písemně podaný znalecký posudek za znalecký ústav připravovaly a jsou v něm uvedeny jako osoby, které mohou posudek stvrdit a podat žádané vysvětlení, by měly být schopny tak učinit (podat potřebné vysvětlení a dostatečně konkrétně odpovědět případné dotazy) i s určitým časovým odstupem, neboť se na podání vysvětlení mohou připravit a relevantní skutečnosti, použité metody a závěry si osvěžit. Ani případné ukončení pracovního poměru samo o sobě nevylučuje možnost podat vysvětlení za znalecký ústav. K personálním změnám na straně znaleckého ústavu navíc může dojít prakticky kdykoli a znalecký ústav musí být schopen na takové okolnosti reagovat bez újmy na schopnost obhájit závěry podaného znaleckého posudku. Uplatnění námitek v dalším řízení (odvolacím, případně soudním) není spojeno s podstatně vyššími náklady oproti jejich uplatnění zásahovou žalobou. Pokud žalobkyně s ohledem na časové souvislosti namítá, že úřední osoby žalovaného měly o výsledku daňové kontroly rozhodnuto předem bez ohledu na předložené důkazní prostředky, časové souvislosti předestřené žalobkyní o tom nesvědčí, neboť žalovaný měl v době sepsání daňové zprávy k dispozici písemný znalecký posudek, přičemž veškeré jeho otázky ke znaleckému posudku byly zodpovězeny při jednání dne 16. 12. 2019 a 10. 3. 2020. I v tomto směru by žalobkyně mohla být dotčena až ve spojení s výsledným rozhodnutím, proti němuž se může bránit odvoláním a žalobou proti rozhodnutí. Předmětnou zásahovou žalobou (i pokud by soud žalovanému uložil pokračovat ve výslechu znalce) nelze dosáhnout toho, aby žalovaný v souladu s představami žalobkyně zohlednil jí předložené důkazní prostředky.
13. S ohledem na výše uvedené soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že postup žalovaného, proti němuž se žalobkyně brání zásahovou žalobou, nemůže být vzhledem ke své povaze nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Není tedy dána podmínka řízení spočívající v přípustitelném tvrzení nezákonného zásahu.

14. Jelikož odmítnutím žaloby řízení končí, soud již nerozhodoval o návrhu na vydání předběžného opatření.
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
16. Soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč dle § 10 odst. 3 poslední věty zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Soud vrátil žalobkyni též zaplacený soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření dle § 10 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích, neboť o tomto návrhu nerozhodoval, a neuložil tedy žalobkyni povinnost k úhradě soudního poplatku dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích. Soudní poplatky budou žalobkyni vráceny do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení podle § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu